

Posudek k bakalářské práci – Veronika Ramaislová

Studentka se ve své práci *Téma šílenství v díle Miguela de Cervantese a Williama Shakespeara* věnuje nejprve analýze lidové smíchové kultury a karnevalovému chápání světa, přičemž vychází z díla M. M. Bachtina. Poté studuje otázku šílenství u Foucaulta. Tato díla slouží autorce jako určité teoretické zázemí pro pochopení tématu bláznovství. V následujících dvou kapitolách studentka zasadila Cervantesův román a Shakespearovo drama do kulturně-historického a literárního kontextu. Postihuje zejména ty literární pohledy, jež se zaměřují na význam postav v obou dílech. Poslední kapitola představuje autorčin vlastní přínos v otázce rozdílů a společných bodů v tématu šílenství u Hamleta a dona Quijota.

Co se týče obsahových a formálně-obsahových náležitostí, práce je velmi dobře strukturovaná. Autorka postupuje od obecného pojetí tématu šílenství k partikulárnímu rozboru děl, kde je vidět autorčin vlastní přínos. První tři kapitoly představují dobré zpracování sekundární literatury po myšlenkové stránce. Ve druhé a třetí části práce studentka mapuje význam šílenství v obou dílech, jak byl vykládán některými kritiky. V úvodu poslední kapitoly se k těmto teoretickým otázkám vrací. Zdá se mi však, že by bylo záhodno se k teoretickým výkladům bláznovství věnovat ve třetí části práce. Autorčin přínos by potom mohl spočívat v kritickém zhodnocení těchto idejí, případně ve vlastním pohledu.

Zajímavá je zejména problematika střetu reality a ideálu. Studentka vychází z díla Carlosa Fuentesese – *Pohřbené zrcadlo*. V tomto ohledu bych snad doporučila i esejistické dílo *Meditace o Quijotovi*, ve kterém Ortega y Gasset zkoumá vznik románu jako žánru, v němž dochází ke štěpení ideálu. Další je potom otázka rozdělení bláznivosti a šílenství, ve které autorka vychází z díla *Erasma Rotterdamského*. Důležitá je pro autorku také problematika dvojznačnosti.

Poslední podkapitola je nejzřejmějším autorčíným přínosem. Věnuje se zde výkladu obou děl – *Hamleta* a *Dona Quijota*. Autorka vidí jeden ze zásadních rozdílů v pojmání bláznovství, kdy postava dánského prince svůj stav jenom předstírá. Autorka se ve svém výkladu opírá o Erasma a jeho pohled na bláznovství. Jedná se zejména o otázku podstaty šílenství (blázen je ten, komu je povoleno hovořit pravdu, netrápí ho svědomí, bere na sebe jakoby masku). Studentka zde předkládá několik zajímavých myšlenek, které postihují společné a rozdílné rysy obou postav. Zdá se mi však, že je její výklad poněkud roztržštěný. Bylo by snad přínosnější věnovat se několika tezím, například Erasmovu rozdělení šílenství a bláznivosti.

Autorka by pak dále mohla studovat v jednotlivých dílech. Jako další bych navrhla otázku dvojznačnosti v dramatu a mnohosti perspektiv v rytířském románě. Tato teze je totiž naznačena v první podkapitole čtvrté části, avšak nebyla dále rozvinuta. Takto by autorka, zdá se mi, dosáhla jasnější strukturu a organizaci myšlenek.

Co se týče formální stránky, práce vykazuje některé vážné nedostatky v citační normě. Jedná se zejména o užití kurzívy při parafrázování (např. str. 9). V některých případech tak není zřejmé, zda se jedná o přímou citaci, či nikoliv. Na straně 12 autorka používá například pouze uvozovky za jednou částí věty označené kurzívou, kdežto ta druhá zůstala bez označení uvozovkami. Není teda jasné, zda se jedná o přímou řeč, nebo o parafrázování.

Dále se jedná o citace pod čarou. Autorka opakovaně při první citaci neuvádí místo a rok vydání (např. str. 9). Také při dalším citování neuvádí „op. cit.“, pokud se jedná o autora pouze s jedním citovaným dílem. Místo toho se objevuje jméno a celý název díla. Zdá se mi, že je tento způsob citací do značné míry nepřehledný. Dalším problémem je v některých případech absence čísla stránky v poznámce pod čarou (str. 17, 25). Zároveň nerozumím, proč autorka použila anglickou verzi *Hamleta* a španělskou verzi *Dona Quijota*, aniž by zmínila český překlad.

Dále bych chtěla zmínit některé problémy ve formulaci. Také nerozumím výroku, že lidová smíchová kultura má své kořeny již v preromantismu, když se rodí v období středověku (str. 9). Uvádím to do formálních nedostatků, neboť se mi zdá, že se jedná o překlep či chybějící část věty. Chtěla bych také upozornit, že v některých případech chybí kurzíva při uvedení děl autora (např. str. 7).

Ačkoliv práce vykazuje větší množství formálních nedostatků, vzhledem dobré zpracování sekundární literatury a snahu o vlastní přínos k danému tématu navrhuji hodnocení: *Chvalitebný*.

V Praze, dne 18. 8. 2015

Katarína Zatlková